

land, bl. a. for saa vidt muligt at bevare Kontrollen med, at danske Statsborgere, der under Besættelsen har gjort sig skyldig i landsskadelig Virksomhed, ikke unddrog sig Ansvaret ved Flugt til Udlandet eller upaaagtet vendte tilbage her til Landet. Ved Bekendtgørelser Nr. 404 af 28. August 1945 og Nr. 565 af 1. December 1945 indførtes forskellige Lempelser i Reglerne om Visumtvang for danske Statsborgere. Efter de nugældende Bestemmelser i § 3 i Bekendtgørelse Nr. 160 af 30. Marts 1946 er Visumtvangen for danske Statsborgere ophævet, forsaavidt angaar Udrejse til Norge, Sverige og Island, dog med den Begrænsning, at Visum til Udrejse til Sverige fortsat er fornødent, saafremt der ikke er forløbet mindst en Maaned siden sidste Indrejse her til Landet fra Sverige. Det kan iøvrigt forventes, at Udrejsevisumtvangen for danske Statsborgere i nærmeste Fremtid fuldstændig kan ophæves, bortset fra Rejser herfra direkte til Tyskland. Ophævelsen af den særlige Regel for Sverigesrejsernes Vedkommende, der skyldes valuta-mæssige Grunde, vil dog afhænge af den videre Udvikling af de Forhold, der forarsagede den. Indrejsevisumtvangen er derimod, bortset fra Rejser direkte her til Landet fra Tyskland, nu fuldstændigt ophævet for danske Statsborgere. En dansk Statsborger, der indrejser her til Landet fra Tyskland, uden at han i Forvejen har sikret sig det fornødne Visum, vil naturligvis ikke blive afvist af Paskontrollen, men han maa under de nu herskende Forhold finde sig i, at hans Forhold bliver nærmere undersøgt af Politiet med Henblik paa, om han skulde være eftersøgt for Forbrydelser, idet der endnu i Udlandet findes en Del danske Statsborgere, der har et fra Besættelsens Tid stammende uafgjort Regnskab med de danske Myndigheder.

Vedrørende Stk. 2 bemærkes, at det efter de gældende Regler er Rigspolitichefen, der afgør Andragender fra danske Statsborgere om Indrejse- eller Udrejsevisum, dog naturligvis saaledes, at der er Rekurs til Justitsministeriet. Efter Udkastet henlægges Afgørelserne til Justitsministeren eller efter dennes Bemyndigelse til Rigspolitichefen.

Til § 17.

Bestemmelsen i Stk. 1 fastslaar den selvfølgelige og ogsaa i T. § 3 forudsatte Pligt for enhver dansk og fremmed Statsborger til ved Ind- og Udrejse at melde sig til Paskontrollen og forevise sin Rejselegitimation, forsaavidt der er foreskrevet Tilsyn med den paagældendes Indrejse.

Bestemmelsen i Stk. 2 svarer til T. § 4, 1. Pkt., dog at Forslaget ogsaa medtager Førere af Luftfartøjer, der i den nævnte Henseende maa ligestilles med Skibsførere.

Bestemmelserne i Stk. 3 svarer til T. § 1, Stk. 2, Pkt. 1, dog at Forslaget ogsaa her medtager Besætninger paa Luftfartøjer.

Til § 18.

Bestemmelserne svarer i det aller-væsentligste til T. § 9. I Henhold til den Justitsministeren ved Stk. 4 i T. § 9 til-lagte Bemyndigelse er der ved Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 160 af 30. Marts 1946 om Pastvang m. v. i Afsnit III fastsat nærmere Bestemmelser om Anmeldelsespligt for Udlændinge, ligesom der ved en særlig Bekendtgørelse Nr. 161 af samme Dato er truffet nærmere Bestemmelser om Anmeldelsespligt for Logigivere. Der er for at gøre Bestemmelserne i Loven mere over-skuelige foretaget en noget ændret Opstilling af Reglerne, ligesom Ordvalget er noget moderniseret, men man har ikke dermed til-sigtet nogen væsentlig Realitetsændring. Den i T. § 9, Stk. 4, givne Bemyndigelse for Justitsministeren til iøvrigt at fastsætte særlige Regler om Udlændinges Meldepligt under deres Ophold her i Landet er optaget i § 19, Stk. 2. Med Hensyn til den i Stk. 1 under Nr. 5 omhandlede Pligt til at give Politiet Meddelelse om Personer, der mod Vederlag overnatter i Teltlejr, bemærkes, at der ikke hidtil i Medfør af den Justitsministeren ved T. § 9, sidste Stykke, givne Bemyndigelse er fastsat saadanne Bestemmelser, da Forholdene ikke har gjort dem paakrævet. Med den Udvikling, der i de senere Aar er sket paa dette Omraade, maa man dog regne med Muligheden af, at der kan opstaa en praktisk Trang til en Kontrol med visse Teltlejr for at forhindre, at Personer, der er efterlyst af Politiet, skal kunne holde sig skjult i en saadan Lejr. Det er dog ikke alle Teltlejr, der rummer en saadan Fare. Lejrpladser, der alene staa aabne for Medlemmer af bestemte Foreninger eller Orga-nisationer, behøver man næppe at paalægge Meddelelsespligt vedrørende de Personer, der overnatter i Lejren. Udkastet begrænser derfor Pligten til at angaa saadanne Lejre, som efter deres Beskaffenhed kan sidestilles med Hoteller, Gæstgiverier m. v. som nævnt under Nr. 1, og hvor Overnatning sker mod Vederlag, idet man kan paaregne, at netop saadanne Lejre vil blive besøgt af en større og mere tilfældig Kreds af Personer. I-øvrigt bemærkes, at der heller ikke ved Udkastet endeligt er fastsat Pligt for Telt-